

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/182/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217207698
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1217207698.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobkyne: S. L., V. XX.XX.XXXX, P. L. XXXX/XX, P., zastúpená: PROSMAN A PAVLOVIČ advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, IČO: 36 865 281 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 617,76 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 8. marca 2018 č.k. 58Csp 59/2017-100 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 617,76 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 617,76 Eur odo dňa 18.03.2017 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobkyňou, že so žalovaným uzatvorila dňa 24.11.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1.500 Eur, s úrokom 18,08%, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 25,80%, priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 26,30%, počtom mesačných splátok 42, celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 2.142,06 Eur, poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, výškou mesačnej splátky vrátane platby podľa dohody o poskytovaní služieb vo výške 81,99 Eur. Pred uzatvorením zmluvy jej žalovaný nemal poskytnúť informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle ustanovenia § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere a teda porušil právnu úpravu už pred uzatvorením zmluvy. Odhliadnuc od tohto, v zmluve podľa nej absentuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istiny, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, absencia ročnej percentuálnej miery nákladov z dôvodu nesprávneho určenia ročnej percentuálnej miery nákladov, čo spôsobuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Považovala úver za bez poplatkov a bez úrokov aj vo vzťahu k absencii doby trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti. Uvedené ustanovenie vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba

trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti úveru. Pri absencii adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti uviedla, že adresa predajcu uvedená v zmluve nemá za následok vyvolanie vedomosti o tom, že táto adresa predajcu je aj adresou na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo podať sťažnosť (podporne k tejto skutočnosti uviedol rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 8C/150/2014). Žalovaný ďalej do výpočtu hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov nezarátal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, čím umelo znížil hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov z reálnej výšky 36,34% na 25,80%. V zmysle uvedeného tak namiesto schválenej výšky úveru 1.500 Eur, žalovaný poskytol žalobcovi reálne sumu vo výške 1.350 Eur. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-377/14 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/29/2013. Žalovaný s ňou uzatvoril aj Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „dohoda“), v zmysle ktorej sa zaviazala zaplatiť za uzatvorenie dohody žalovanému odplatu vo forme pravidelných mesačných splátok každá vo výške 2,56% zo sumy schváleného úveru, ktorú považovala ako obdobné poplatky uvedené v Dohode za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uviedla tiež, že žalovaný zanedbal i informačnú povinnosť v podobe predloženia formulára obsahujúceho štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, pričom tejto povinnosti sa žalovaný zbavil tým, že do nepodpísaných zmluvných dojednaní inkorporoval doložku v zmysle ktorej sa mala údajne oboznámiť s predmetným formulárom. Od uzatvorenia zmluvy spláca sumu vo výške 81,99 Eur a ku dňu podania žaloby zaplatila celkovo sumu vo výške 1.967,76 Eur. Dostala sa do omeškania pri 25. splátke. Je preto nepochybné, že plnila žalovanému riadne pravidelnými mesačnými splátkami od uzatvorenia zmluvy, pričom istina záväzku predstavuje sumu vo výške 1.350 Eur. Vzhľadom k tomu, že zmluva neobsahuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), považovala túto za bezúročnú a bez poplatkov. Dňa 15.03.2017 vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak žalovaný v stanovenej lehote jej plnenie nevydal. Mala žalobkyňa za to, že žalovaný ju neinformoval prostredníctvom formulára obsahujúceho Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere pred uzatvorením zmluvy o úvere, čím ju pohol k rozhodnutiu o obchodnej transakcii, ktorú by inak neuzatvorila. V uzavretej zmluve absentujú zákonné náležitosti, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný s ňou uzatvoril so Dohodu, ktorá je v zmysle ust. 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná, k zmluve pripojil ňou nepodpísane tzv. „zmluvné dojednania“, do ktorých inkorporoval doložky o zmluvnej pokute a prehlásenie, v zmysle ktorého údajne obdržala Formulár obsahujúci Štandardné európske informácie, po splatení istiny zo strany žalobcu prijímal od žalobcu plnenia, na ktoré nemal zákonný ani zmluvný nárok, čím sa žalovaný úmyselne na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval a naďalej obohacuje a to celkom v sume 617,76 Eur, pričom aj napriek výzve z jej strany žalovaný odmietol získané bezdôvodné obohatenie vydať.

3. Súd prvej inštancie vo veci samej vydal dňa 07.04.2017 platobný rozkaz č.k. 58Csp/59/2017-25, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 617,76 Eur s príslušnými úrokmi z omeškania, proti ktorému žalovaný podal dňa 02.05.2017 odpor.

4. V podanom odpore žalovaný navrhol žalobkyne v celom rozsahu zamietnuť. V prvom rade vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti súdu a požiadal o postúpenie veci vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým má byť Okresný súd Bratislava I. a to z dôvodu, že bezdôvodné obohatenie nie je osobitným nárokom, ktorý by bol upravený spotrebiteľským právnym režimom a posudzuje sa podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. V druhom rade v rámci procesnej obrany odpor odôvodnil tým, že tvrdenie žalobcu o neposkytnutí Štandardných európskych informácií o spotrebiteľských úveroch nezodpovedá skutočnosti. Predmetný formulár pred uzatvorením zmluvy žalobkyňi poskytol, pričom tejto bol poskytnutý dostatočný časový priestor pre oboznámenie sa s jeho obsahom, tento predzmluvný dokument obsahuje podpis žalobkyne, ktorý je totožný s podpisom na zmluve, dohode o zrážkach zo mzdy, atd. Popieral tvrdenie žalobkyne o tom, že výsledná RPMN bola vypočítaná nesprávne, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch a za účelom popretia tvrdení žalobkyňou predložil v prílohe ako dôkaz rozpis vzorca pre výpočet RPMN k predmetnej zmluve o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014 (ďalej aj ako „zmluva“ pozostáva z ustanovení nachádzajúcich sa na prednej (lícnej) strane listiny, zmluvných dojednaní na zadnej (rubovej) strane listiny a príloh, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, čím je daná celistvosť listiny. V zmysle uvedeného teda oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie

neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva nielen zo splátkového kalendára, ale aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (ktoré bolo súdu predložené spolu so zmluvou a ktoré tvorí jej neoddeliteľnú súčasť, vid' čl. 7. ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Zmluva teda udaj o termíne konečnej splatnosti úveru obsahuje, termín konečnej splatnosti úveru je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky, tvrdenie ktoré podporuje rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Termínom konečnej splatnosti bol teda dátum 01.06.2018 ako to vyplýva z Oznámenia o schválení úveru zaslanom dlžníkovi. K procesnému útokú žalobcu v podobe absencie počtu, výšky a termínov splatnosti splátok uviedol, že takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. Zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky (34,56 Eur), termín splatnosti splátky uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru Dlžníkov ako aj (ku ktorému dňu sa platí v splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (42 splátok) teda aj náležitosť podľa 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj ZoSÚ). Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky (v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy). Mal za to, že zmluva jednoznačne obsahuje náležitosť aj podľa 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Popieral aj pravdivosť v oblasti záverov žalobkyne o nezahrnutí adresy veriteľa na podávanie sťažností a reklamácií, z dôvodu, že takáto náležitosť je obsiahnutá v ustanovení čl. 12 ods. 1 zmluvných dojednaní. Žalovaný taktiež popieral tvrdenia žalobkyne týkajúce sa Dohody o poskytovaní služieb. Z jej tvrdení nevyplýva, v čom má spočívať dôvod neplatnosti, v čom má spočívať neprijateľnosť poplatkov, v podanej žalobe pritom nespochybňuje, že sa s dohodou oboznámila a uzavrel ju dobrovoľne. Tvrdenie, že platba je podľa danej dohody považovaná za neprijateľnú podmienku, je nepreskúmateľné, pretože okrem paušálneho tvrdenia o neprijateľnosti žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti (a ani dôkazy na ich preukázanie) o tom, v čom sú dôvody nerovnováhy v postavení strán. Poukázal na článok I. bod 2 Dohody, ktorá v spojení s ustanovením § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka je po právnej stránke vylúčená z prijatia záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Záverom žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku žalobcom z pohľadu uplynutia subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Na pojednávaní konanom dňa 30.01.2018 žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridriava podanej žaloby. Za najpodstatnejšie uviedla, že zmluva uzatvorená dňa 24.11.2014 neobsahuje základné údaje, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch požaduje. Dohodu o poskytovaní mala za v rozpore s dobrými mravmi. Bola poskytnutá výška úveru 1.500 Eur s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, čím sa znížila istina úveru na 1.350 Eur. Žalovaný bol dňa 15.03.2017 vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia do 3 dní, čo sa nestalo. Namietala aj ročnú percentuálnu mieru nákladov vo výške 25,80% tým, že jej bol vyúčtovaný poplatok 150 Eur, ročná percentuálna miera nákladov bola tak vo výške 36,34%. Bezdôvodné obohatenie nastáva momentom splatnosti 17. splátky, ktorá bola v mesiaci 05/2016 a táto predstavuje sumu 617,76 Eur, ktorú žalobca žiada vydať.

6. Žalovaný na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že pokiaľ ide o uzatvorenie Dohody o poskytovaní služieb, táto bola medzi stranami sporu uzatvorená individuálnym spôsobom, pričom v sekcii III označenej ako záverečné ustanovenie obsahovala aj možnosť jej zrušenia a to prostredníctvom dohody zmluvy strán alebo výpoveďou zo strany dlžníka. Táto možnosť zo strany dlžníka nebola využitá. Poukázal tiež na to, že ani v čase plnenia predmetného zmluvného vzťahu žalobkyňa mu neadresovala žiadne výhrady voči uzatvorenej dohode, resp. smerujúce proti tomu, že už nechce platiť odplatu a je v jeho intenciách predmetnú dohodu zrušiť. V súvislosti s ďalšou námietkou, a to výšky skutočnej ročnej percentuálnej miery nákladov úveru žalovaný poukázal na to, že zo strany žalobkyne nedošlo k predloženiu žiadneho dôkazu, ktorý by dokázal, že rozpis predložený žalovaným neobsahoval správny výpočet. V súvislosti s ďalšími tvrdeniami obsiahnutými v žalobnom návrhu a to vo sfére posúdenia náležitosti ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) a k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, žalovaný obsahom svojho odporu odkazoval na závery vyplývajúce z újijného práva a v tejto súvislosti žalovaný dopĺňa, že s ohľadom na uvedené závery bola dňa 12.10.2017 Národnou radou SR schválená novela zákona o bankách, ktorou sa mení a dopĺňa aj zákon o spotrebiteľských úveroch a v ktorom sa vyslovene konštatuje, že uvádzanie termínu konečnej splatnosti úveru bolo požiadavkou nad rámec smernice 2008/48/ES a preto sa zo zákonného znenia táto náležitosť vypúšťa. Rovnako tak s obsahu dôvodovej správy k predmetnej novele sa konštatuje, že z dôvodu prvotnej, nesprávnej implementácie smernice do vnútroštátneho zákona v rozpore s jej harmonizovaným znením bola povinnosť zákonodarcu aj s ohľadom k nepriamym účinkom smernice uvádzať iba výšku, počet

a frekvenciu splátok v celosti a to z dôvodu zosúladenia čl. 10 ods. 2 smernice s vnútroštátnym zákonom. Záverom spochybnil výšku žalovanej sumy, nakoľko pri reálne vyplatennej čiastke 1 350 Eur bolo žalobkyňou uhradená suma 1 730,22 Eur, kedy rozdiel medzi vyplatenou a splatenou čiastkou je výrazne nižší, ako to vyplýva z podanej žaloby.

7. Vo vzťahu k aplikovateľnosti smernice na ktorú poukázal žalovaný, žalobkyňa uviedla, že táto bola implementovaná do právneho poriadku SR a v zmysle judikátu ES D48/75, majú členské štáty dosiahnuť sledovaný cieľ tým, že sa môžu odchyliť od smernice a zaviesť prísnejšiu vnútroštátnu právnu úpravu, tak, ako to bolo vo veci C28/99, C286/94, C330/95. Spomínaná novela zákona, ktorá bude ešte len účinná od mesiaca 05/2018, ustanovenia prechodné, neustanovujú žiadne retroaktívne účinky, a preto je táto námietka právne irelevantná. Čo sa týka namietania, nemohla adresovať žalovanému žiadnu sťažnosť, nakoľko absentovala adresa veriteľa na reklamovanie.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami: Zmluva o revolvingovom úvere, Zmluvné dojednania, Dohoda o poskytovaní služieb, Oznámenie o zosplatnení, Predsporová výzva, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, Rozpis vzorca pre výpočet RPMN, Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Karta klienta, súbor Výpisov z bankového účtu predložených žalobcom, prehľad splácania úveru žalobcom, a inými listiny spisu.

9. Z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 24.11.2014 žalobkyňa ako dlžník a spotrebiteľ na jednej strane uzatvoril so žalovaným ako veriteľom na strane druhej Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver (úverový limit) vo výške 1.500 Eur, s úrokom 18,08 %, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 25,80 %, priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 26,30 %, počtom mesačných splátok 42, celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 2.142,06 Eur, poplatkom za poskytnutie úveru 150 Eur, výškou mesačnej splátky vrátane platby podľa dohody o poskytovaní služieb 81,99 Eur a to na účel nákupu elektroniky. V zmysle bodu 2.1. zmluvných dojednaní účinných ku dňu podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom je návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka a veriteľa. V zmysle bodu 2.2. zmluvných dojednaní účinných ku dňu podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a jeden rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere. V zmysle bodu 12.1. zmluvných dojednaní účinných ku dňu podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, pokiaľ nie je v tejto zmluve o revolvingovom úvere dohodnuté alebo zákonom stanovené inak, akékoľvek oznámenie, pokyn, poznámku, sťažnosť, reklamáciu alebo dokument ohľadom tejto zmluvy o revolvingovom úvere musí dlžník doručiť osobne, faxom alebo zaslať doporučenou poštou na adresu veriteľa: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava 26. Podľa bodu 14.1. a 14.2. zmluvných dojednaní účinných ku dňu podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu na uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok. Jednotlivé služby sú poskytované dlžníkovi na základe ním prejavenej vôle s tým, že ich poskytovanie je odplatné. Výška odplaty sa riadi Sadzobníkom poplatkov. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 24.11.2014 zistil, že žalobkyňa bol zo strany žalovaného ako veriteľa schválený úver vo výške 1.500 Eur, so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach, vo výške mesačnej splátky úveru 47,43 Eur (z toho istina 35,71 Eur a úroky 11,72 Eur), so splátkou podľa Dohody o poskytnutí služby (mesačne) 34,56 Eur, a výškou celkovej platby na úhradu vo výške 81,99 Eur, s dátumom splatnosti prvej splátky dňa 01.01.2015 a poslednej splátky úveru dňa 01.06.2018, s RPMN 25,80%, s priemernou RPMN 36,30% a s celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 2.142,06 Eur. Z Rozpisu vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov zistil, že žalovaný vypočítal ročnú percentuálnu mieru nákladov podľa vzorca na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov uvedeného v prílohe č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá pri výške úveru a počte splátok tvorí 25,80%.

10. Konštatoval, že zo štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným druh spotrebiteľského úveru označený ako bezúčelový revolvingový úver resp. revolvingový úver na účel uvedený dlžníkom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na dobu neurčitú, s úrokovou sadzbou 18,08%, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 26,17%, výškou mesačnej splátky vrátane úrokov 47,43 Eur, s počtom splátok úveru 42 a celkovou čiastkou, ktorú bude

spotrebiteľ musieť zaplatiť vo výške 2.142,06 Eur. Poplatok za poskytnutie úveru bol stanovený na sumu 150 Eur.

11. Žalobkyňa ako dlžník na jednej strane a žalovaný ako veriteľ na strane druhej uzatvorili dňa 24.11.2014 Dohodu o poskytovaní služieb, ktorá upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým ako je číslo zmluvy. Dohoda zakladá právo žalobkyne na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Doba poskytovania služieb zodpovedá najdlhšie dobe určenej dátumom splatnosti poslednej splátky podľa aktuálne platného splátkového kalendára. Dohoda zaniká dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov, zánikom platnosti zmluvy o revolvingovom úvere, písomnou výpoveďou žalobcu najneskôr 15 dní pred splatnosťou splátky podľa zmluvy o revolvingovom úvere, či odstúpením od zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný listom zo dňa 16.03.2017 oznámil žalobkyňi možnosť zosplatiť úver za predpokladu, že nedôjde k úhrade splátok vo výške 237,54 Eur a to úhrada splátky č. 25, 26, 27. Listom zo dňa 15.03.2017 žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaného na vrátenie preplatku, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia v lehote do 3 dní odo dňa doručenie tejto predsporovej výzvy. Svoj nárok podoprel rozporom so zákonom č. 129/2010 Z.z., nakoľko zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi a spôsobujú bezúročnosť a bez poplatkovosť zmluvy. Z Karty klienta predloženej žalovaným súd prvej inštancie zistil, že aktuálna pohľadávka žalobkyne voči žalovanému je ku dňu 30.01.2018 vo výške 1.713,36 Eur a splatená je suma vo výške 1.730,22 Eur. Zo súboru výpisov z bankového účtu predložených žalobcom za časové obdobie 2/2015, 3/2015, 7/2015 až 12/2015 zistil, že žalobkyňa priebežne úver poskytnutý žalovaným splácala. Z prehľadu splácania úveru žalobcom predloženým zo strany žalovaného mal preukázané, že žalovaný poskytol žalobkyňi sumu 1.350 Eur, splatená je suma vo výške 1.730,22 Eur a ostáva k úhrade suma 1.713,36 Eur (z toho istina vo výške 737,88 Eur).

12. Pri právnom posúdení nároku žalobkyne vychádzal súd prvej inštancie z ustanovení § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka

13. Súd prvej inštancie na námietku miestnej nepríslušnosti podanú žalovaným v zmysle ustanovenia § 42 zákona č. 160/2015 Z.z. neprihliadol, nakoľko táto nebola vznesená dôvodne, pretože v tomto konaní ide nepochybne o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, preto žalobkyňi vznikla procesná možnosť podať predmetnú žalobu buď na súd, ktorého miestna príslušnosť je daná na výber podľa ustanovenia § 19 písm. d) zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorým je Okresný súd Bratislava II alebo na súde, ktorý je všeobecne miestne príslušným súdom podľa sídla žalovaného podľa ustanovenia § 15 ods. 1 CSP, ktorým by bol Okresný súd Bratislava I. Žalobkyňa preto toto svoje autonómne právo využila dôvodne a žalobu podala na Okresný súd Bratislava II v súlade so zákonom, z ktorého dôvodu považoval námietku miestnej nepríslušnosti vznesenú žalovaným za nedôvodnú.

14. Z vykonaného dokazovania, po posúdení skutkovej stránky veci a právnom posúdení veci mal súd prvej inštancie dospieť k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná. Uviedol, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa ako dlžník na jednej strane a žalovaný ako veriteľ na strane druhej uzatvorili dňa 24.11.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver (úverový limit) vo výške 1.500 Eur, s úrokom 18,08%, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 25,80%, priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 26,30%, počtom mesačných splátok 42, celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 2 142,06 Eur, poplatkom za poskytnutie úveru 150 Eur, výškou mesačnej splátky vrátane platby podľa dohody o poskytovaní služieb 81,99 Eur na účel nákupu elektroniky, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol určený na deň 01.01.2015 a poslednej splátky bol určený na deň 01.06.2018, skutočnosť ktorá vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 24.11.2014. Medzi stranami nebolo sporné ani uzatvorenie Dohody o poskytovaní služieb uzatvorenej dňa 24.11.2014, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal poskytovať žalobkyňi služby vymedzené touto dohodou, za služby ktoré mala žalobkyňa povinnosť platiť odplatu vo výške 2,56 % mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Obe zmluvy majú nepochybne charakter spotrebiteľskej zmluvy, ktoré

bližšie špecifikuje nielen Občiansky zákonník, ale aj zákon o spotrebiteľských úveroch účinných v čase uzatvorenia predmetných zmlúv.

15. Spornými zostali podľa neho skutočnosti tvrdené žalobcom v rámci procesného útoku, a to absentujúci údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istiny, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, absencia ročnej percentuálnej miery nákladov z dôvodu nesprávneho určenia ročnej percentuálnej miery nákladov a absolútna neplatnosť Dohody o poskytovaní služieb. Preto sa jednotlivito zaoberal posúdením sporných skutočností.

16. Uviedol, že v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý je v zmysle bodu 2.1. a bodu 2.2. v spojitosti s bodom 7. zmluvných dojednaní súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere, neabsentuje údaj o dobe trvania zmluvy (42 splátok odo dňa 01.05.2015) a termíne konečnej splatnosti úveru (01.06.2018). Preto žalobkyňa mohla a mala bez ťažkostí a s istotou identifikovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky úveru. Nie je preto pochyb o tom, že zmluva obsahuje údaj vyžadujúci ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, dôsledku skutočnosti ktorej zmluvu nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, určenia ktorého sa žalobkyňa domáhala. Eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských zmluvách umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej-ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Povinnou náležitosťou zmluvy o úvere teda nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať výšku istiny, úrokov a iných poplatkov vrátane dátumu týchto splátok. Zmluva o úvere a k nej prislúchajúce oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 24.11.2014, poskytovalo žalobcovi dostatočné informácie o rozdelení splátok na istinu (35,71 Eur), úverový úrok (11,72 Eur) a iné poplatky (34,56 Eur), ktoré preukázateľne žalobkyňa mohla a mala bez ťažkostí a s istotou identifikovať a preto sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že zmluvu o revolvingovom úvere treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018.

17. Absenciu adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti tvrdenú žalobkyňou prelmuje bod 12.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného, v zmysle ktorého adresa na podanie reklamácie a sťažnosti zo strany žalobkyne ako spotrebiteľa je totožná s adresou uvedenou na zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v bode 1. Na základe uvedeného preto žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia v otázke absencie údajov o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti.

18. S ďalším argumentom žalobkyne o absencii ročnej percentuálnej miery nákladov z dôvodu jej nesprávneho určenia, nakoľko nemá oporu v zákonnej úprave a odporuje aj zmluvným dojednaniam, súd prvej inštancie zásadne nesúhlasil. Uviedol, že Zmluva obsahovala v čase svojho uzavretia správne určenie výšky ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorú žalovaný vypočítal podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a ktorá pri výške úveru a počte splátok tvorí 25,80 % a ktorého písomné vyhotovenie predložil žalovaný súdu. Tento výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov predložený žalovaným podrobil kontrole v zmluve o revolvingovom úvere v časti údajov o schválenom revolvingovom úvere, kedy musel prijať záver o jeho totožnosti, na základe skutočnosti ktorej žalovaný osvedčil správne určenie výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Zo strany žalobkyne však nedošlo k predloženiu žiadneho dôkazu, ktorý by dokázal, že rozpis vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov k zmluve č. XXXXXXXXXX predložený žalovaným je nesprávny, preto v tejto argumentácii neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia.

19. Pokiaľ žalobkyňa inter alia tvrdila, že žalovaný ju neinformoval prostredníctvom formulára obsahujúceho Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere o podmienkach úveru pred uzatvorením zmluvy o úvere, čím ju pohol k rozhodnutiu o obchodnej transakcii, ktorú by inak neuzatvorila, uviedol, že uvedené tvrdenie prelmuje listina predložená žalovaným označená ako Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere k žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru

č. XXXXXXXXXXXX, opatrená podpisom žalobkyne a dátumom 18.11.2014 (teda pred uzatvorením zmluvy o úvere) a tvrdenie žalobcu o absencii tejto listiny je v celom rozsahu nedôvodné.

20. Na základe uvedeného tak konštatoval, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je možné ju z uvedeného dôvodu považovať za zmluvu bez úrokov a bez poplatkov ako to má na mysli ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka dohody o poskytovaní služieb, ktorú žalobkyňa považuje v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, uviedol, že nevzhladol dôvod na prijatie záveru o absolútnej neplatnosti takejto dohody z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že by neuzatvorenie dohody malo za následok neposkytnutie úveru zo strany žalovaného žalobcovi a teda že by uzatvorenie dohody malo podmieňovať poskytnutie úveru. Ani sama žalobkyňa nespochybnila, že sa s dohodou oboznámila a uzavrela ju dobrovoľne. Uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb bolo individuálnym spôsobom dojednania služieb pri poskytovaní úveru, na ktoré odkazuje i bod 14. zmluvných dojednaní, pričom v sekcii III označenej ako záverečné ustanovenie, dohoda obsahovala aj možnosť jej zrušenia, a to prostredníctvom dohody zmluvy strán alebo výpoveďou zo strany dlžníka. Toto právo si žalobkyňa ako dlžník vo vzťahu k žalovanému neuplatnila. S poukazom na článok I. bod 2 dohody v spojení s ustanovením § 53 ods. 2 OZ tak možné vyvodil, že dohoda je po právnej stránke vylúčená z prijatia záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v dôsledku skutočnosti ktorej by sa táto stala absolútne neplatnou. Na margo uvedeného žalobkyňa ani nepreukázala, kedy konkrétne malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia a v akej výške, pretože v podanej žalobe tvrdí, že celkovo zaplatil žalovanému sumu vo výške 1.967,76 Eur oproti žalovaným deklarovanej splatenej sumy vo výške 1.730,22 Eur, skutočnosť ktorú osvedčuje prehľad splácania úveru žalobcom a karta klienta. Žalobkyňa tak neuniesla ani v tomto procesnom útoku dôkazné bremeno tvrdenia. S poukazom na ním uvedenú právnu argumentáciu nemohol konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v dôsledku skutočnosti ktorej nemožno hovoriť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré by mal povinnosť žalobcovi vydať.

21. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že pre účely ochrany spotrebiteľov ako strany slabšej v zmluvnom záväzku, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, sa vytvoril systém unijných a vnútroštátnych noriem, ktorých účelom je zabezpečenie teoretickej i praktickej rovnováhy v spotrebiteľských vzťahoch, avšak treba mať na zreteli, že táto ochrana nemôže byť spotrebiteľom priznávaná absolútne a bezbreho, nakoľko v opačnom prípade by takáto ochrana spotrebiteľa negovala samotné princípy existencie záväzkovoprávneho vzťahu ako vzťahu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti oboch zmluvným stranám. Zároveň nemožno právnu úpravu ochrany spotrebiteľa vykladať tak, že by spotrebiteľ stratil akúkoľvek zodpovednosť za svoje konanie. Aj spotrebiteľ, ako osoba plne disponujúca právnu spôsobilosťou, musí v prípade uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, rešpektovať zásadu „pacta sunt servanda“, a musí niesť plnú zodpovednosť nielen za svoje neuvážené ekonomické konanie, ale aj zavinenú neznalosť a nechotu zistiť si podmienky zmluvy a následky, ktoré pre neho z nej plynú. Poskytovanie ochrany žalobcovi ako spotrebiteľovi, ktorej sa domáha podanou žalobou, by znamenalo popretie zásady zmluvnej voľnosti vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a preto v každom konkrétnom spotrebiteľskom spore treba aplikovať princíp proporcionality a hľadať vyváženosť a spravodlivosť (poukázal aj na stanovisko sudcu Ústavného súdu SR J. R. L. v rozhodnutí I.ÚS 547/2012). Žalovanému ako poskytovateľovi úveru a veriteľovi preto nemôže byť upieraná právna istota rozhodnutia súdu za predpokladu, že zmluva zakladajúca záväzkovoprávny vzťah so spotrebiteľom obsahuje všetky potrebné náležitosti vyžadujúce zákonom o spotrebiteľských úveroch či Občianskym zákonníkom, čo nepochybne zmluva o revolvingovom úvere a dohoda o poskytovaní služieb obsahuje.

22. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie v celom rozsahu žalobu zamietol ako nedôvodnú, nevyporiadaval sa s námietkou premĺčania nároku žalobcu vznesenou žalovaným, nakoľko to považoval za nadbytočné vo vzťahu k výroku rozsudku.

23. Záverom dodal, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazom súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

24. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jej žalobe v celom rozsahu vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie z dôvodu nespoľahlivého zistenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci a porušenia jej práva na spravodlivý súdny proces. Bola toho názoru, že zmluva neobsahuje údaj o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, pričom súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho názoru, keď pripustil, aby súčasťou zmluvy boli aj listiny, ktoré boli žalobcovi žalovaným dodatočne poskytnuté a ktoré neboli žalobcom podpísané. Uviedla, že v žalobe poukázala na nesprávny výpočet hodnoty RPMN, nakoľko žalovaný do výpočtu hodnoty RPMN nezarátal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, čím umelo znížil hodnotu RPMN z reálnej výšky 36,34 na 25,80 % a vychádzal tak z iluzórnej istiny vo výške 1 500 Eur, pričom túto skutočnosť vo vyjadrení nepoprel. Vytýkala tak súdu prvej inštancie, že sa jej námietkou o nesprávnom výpočte RPMN absolútne nezaoberal, a to aj napriek tomu, že absencia správne uvedenej hodnoty RPMN má za následok fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pričom skutočnosť o znížení istiny úveru (na ktorú poukázala v žalobe) oprela o zmluvu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že istina úveru bola ponížená o poplatok za poskytnutie úveru, pričom žalovaný započítal do nákladov za poskytnutie úveru len úroky. Z tvrdenia súdu prvej inštancie, že výpočet výšky RPMN podrobil kontrole, podľa nej vyplýva, že táto kontrola súdu spočívala len v porovnaní hodnoty RPMN v údajoch o požadovanom úvere a údajoch o revolvingovom úvere. Nie je jej zrejmé, ako je objektívne možné potvrdiť správnosť výpočtu hodnoty RPMN porovnaním údajov, ktoré do zmluvy uviedol žalovaný výšku, nakoľko pre výpočet RPMN je nevyhnutné prihliadať na skutočnosť, že jej bol reálne poskytnutý úver nižší ako bolo uvedené v zmluve, pričom jej žalovaný aj napriek tomu ročne úročil iluzórnu sumu vo výške 1 500 Eur (žalovaný úročil aj samotný poplatok za poskytnutie úveru). Žalobkyňa mala za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s jej námietkami, týkajúcimi sa nesprávne uvedenej výška RPMN, nakoľko sa nezaoberal nezapočítaním poplatku za poskytnutie úveru do RPMN a umelým znížením istiny úveru. V konaní poukázala na odplatu za uzatvorenie Dohody o poskytnutí služieb, ktorú považovala za v absolútnom rozpore s dobrými mravmi. Obdobné poplatky, ako sú v Dohode o službách, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Poukázala aj na skutočnosť, že sa jedná o formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemala možnosť ovplyvniť. Nie je jej zrejmé, na základe akého právneho ustanovenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že ustanovenia dohody o poskytovaní služieb boli individuálne dojednané, keď z rozsudku naopak vyplýva, že súd prvej inštancie sa absolútne dôvodmi neplatnosti tejto dohody o poskytovaní služieb nezaoberal, pričom iba stroho prevzal tvrdenie žalovaného o dobrovoľnosti jej pristúpenia k dohode. Nezaoberal sa však aj tvrdením, že dohoda jej záujmom po materiálnej stránke neslúži, bez ohľadu na to, či uvedené služby využije, platí mesačný poplatok. V konaní tiež poukázala aj na skutočnosť, že výška odplaty za poskytnutie služieb je v rozpore s dobrými mravmi. Uviedla, že z ust. § 53 ods. 2 Obč. zák. jednoznačne vyplýva, že o individuálne dojednané ustanovenia zmluvy ide v prípade, ak tieto je možné v zmluve zmeniť. Súd prvej inštancie si tak podľa nej nesprávne vyložil ust. § 53 ods. 2 Obč. zák., ak pod pojem „ovplyvniť“ zahrnul aj možnosť vypovedať celú dohodu.

25. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Popieral tvrdenie žalobkyne, že zmluvné dojednania, ktoré v zmysle vôle zmluvných strán tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, jej mali byť predložené až dodatočne, pričom nemali obsahovať jej podpis. Uviedol, že zmluvné dojednania boli žalobkyni predložené spolu so zmluvou o revolvingovou úvere. Tieto nepredstavujú samostatný dokument oddelený od Zmluvy o revolvingovom úvere, ale jej technickú súčasť. Z textu zmluvy z jej bodu 13. Vyplýva, že zmluvné dojednania sú nielen neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ale sú súčasťou zmluvy aj z hľadiska technického vyhotovenia danej zmluvy. Podľa tohto bodu 13. Zmluvy o revolvingovom úvere "Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania" V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka mal za zachovanú požiadavku na písomnú formu právneho úkonu, ak je listina obsahujúca právny úkon podpísaná konajúcou osobou. Poukázal na ist. § 40 ods. 3 Obč. zák., z hľadiska ktorého je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná, pričom zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Uviedol, že aj v súdnej praxi sa ustálil názor, že ak je listina o právnom úkone tvorená viacerými listami (hárkami), potom na to, aby tvorili jednu listinu, musia byť spojené tak, aby tvorili technickú jednotu stanovisko NS SR sp. zn. Cpj 33/01) a len listina ako celok má byť podpísaná a z rozhodovacej praxe vyššieho stupňa sa vo všeobecnosti uznáva

princíp odkazov uvedených v spotrebiteľských zmluvách označujúcich zmluvné dokumenty, ktoré tvoria neoddeliteľnú (technickú) súčasť zmluvy. Právny poriadok podľa neho predpokladá, že časť zmluvy môže byť určená napr. aj odkazom na obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené (§ 273 ods. 1 Obch. zák.). K odvolacej námietke žalobkyne ohľadom údajnej nesprávnosti výpočtu RPMN z dôvodu, že mal započítať poplatok za poskytnutie úveru do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, uviedol, že otázka poplatku, jeho prípustnosti a prijateľnosti bola osobitne posúdená NBS vo veci vedenej pod č. OFS-12322/2015 a zo záverov vyplýva, že „v danom prípade predstavuje poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru (spolu s úrokom) plnenia za poskytnutie služby, v nich je transparentným spôsobom uvedené, že „poplatok za poskytnutie úveru“ je súvisiacim nákladom pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poplatok je takisto zreteľne uvedený v oboch žiadostiach o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového druhu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového druhu. Národná banka Slovenska prijala uvedený záver na základe kompetencie vyplývajúcej jej z ust. § 1 ods. 3 písm. a/, c/ zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom ako vrcholný orgán vykonávajúci dohľad nad činnosťou subjektov vykonávajúcich činnosť na základe zákona č. 129/2010 Z.z. Poplatok za poistenie úveru bol teda v zmysle uvedeného zohľadnený pri výpočte RPMN, nakoľko táto okolnosť vyplýva priamo zo zákona. To, že poplatok za poskytnutie úveru je započítaný do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom, vyplýva aj zo zmluvy, kde sa uvádza, že „celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver a úroky za celú dobu čerpania úveru a poplatok za poskytnutie úveru)“, ako správne poznamenáva žalobkyňa. Ak v zmysle zákonnej definície je celkovou čiastkou (§ 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z.) súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, potom je logické, že celkové náklady (§ 2 písm. g/) tvoria „úroky za celú dobu čerpania úveru a poplatok za poskytnutie úveru“. Uvedené pritom nepredstavuje vyvodzovanie nejakých komplikovaných záverov, ale spojenie zákona a obsahu zmluvy. Zo zmluvy (čl. 3 ods. 3.1 zmluvných dojednaní) zreteľne vyplýva, že RPMN je počítaná z celkových nákladov. O tom, že RPMN sa počíta aj so sumou poplatku za poskytnutie úveru, bola žalobkyňa písomne a v súlade so zákonom informovaná. Uviedol tiež, že Dohoda o poskytovaní služieb jasným spôsobom vymedzuje, ktoré služby sú poskytované z iniciatívy dlžníka a ktoré, naopak poskytuje veriteľ automaticky. Poskytovanie služieb je vždy naviazané na vôľu dlžníka. To, že si žalobkyňa určitú (presne vymedzenú) časť služieb neobjednala, neznamena automaticky a bez preukázania záver, že zvyšné služby žalobkyne neboli poskytované- uvedená skutočnosť vyplýva aj z obsahu samotnej Dohody. Dohoda obsahovala možnosť výpovede v prípade, ak dlžník o poskytovaní služieb nemal ďalej záujem. Možnosti ukončenia Dohody sú upravené v sekcii III. Záverečné ustanovenia, ktorá okrem iného obsahuje aj zánik dohody z dôvodu zániku alebo splnenia záväzkov zo zmluvy, dohody strán, výpovede, ktorú možnosť žalobkyňa nevyužila.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné zopakovať ani doplniť (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal bez pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

27. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie jeho rozhodnutia je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobkyne. Odvolacie námietky žalobkyne sú totožné s námietkami, s ktorými sa už súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal a s jeho závermi sa aj odvolací súd stotožnil a považoval tak odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné.

28. Žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré mu malo vzniknúť prijatím plnenia z medzi nimi uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014, a to ako rozdielu medzi ňou uhradenými splátkami v sume 1 967,76 Eur a žalovaným jej poskytnutou istinou úveru vo výške 1 350 Eur. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobkyňa ako dlžník na jednej strane a žalovaný ako veriteľ na strane druhej uzatvorili dňa 24.11.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyne úver (úverový limit) vo výške 1.500 Eur, s úrokom 18,08%, s ročnou percentuálnou mierou nákladov 25,80%, priemernou ročnou percentuálnou mierou nákladov za úver 26,30%, počtom mesačných splátok 42,

celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 2 142,06 Eur, poplatkom za poskytnutie úveru 150 Eur, výškou mesačnej splátky vrátane platby podľa dohody o poskytovaní služieb 81,99 Eur na účel nákupu elektroniky, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol určený na deň 01.01.2015 a poslednej splátky bol určený na deň 01.06.2018, skutočnosť ktorá vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 24.11.2014. Medzi stranami nebolo sporné ani uzatvorenie Dohody o poskytovaní služieb uzatvorenej dňa 24.11.2014, v zmysle ktorej sa žalovaný zaviazal poskytovať žalobkyni služby vymedzené touto dohodou, za služby ktoré mala žalobkyňa povinnosť platiť odplatu vo výške 2,56 % mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Obe zmluvy majú nepochybne charakter spotrebiteľskej zmluvy, ktoré bližšie špecifikuje nielen Občiansky zákonník, ale aj zákon o spotrebiteľských úveroch účinných v čase uzatvorenia predmetných zmlúv.

29. Spornými zostali skutočnosti tvrdené žalobkyňou v rámci procesného útoku, a to absentujúci údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istiny, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, absencia ročnej percentuálnej miery nákladov z dôvodu nesprávneho určenia ročnej percentuálnej miery nákladov a absolútna neplatosť.

30. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

31. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia.

32. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html?ucinost=31.12.2013>>, r/ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html?ucinost=31.12.2013>> a y/. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html?ucinost=31.12.2013>>

33. Súd prvej inštancie vyslovil správny názor, že žalobkyňa mohla a mala bez ťažkostí a s istotou identifikovať dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, ktorý je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky úveru. Nie je preto pochýb o tom, že zmluva obsahuje údaj vyžadujúci ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, dôsledku skutočnosti ktorej zmluvu nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, určenia ktorého sa žalobkyňa domáhala. Eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských zmluvách umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Odvolací súd poukazuje aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR v jeho uznesení zo dňa 23. apríla 2018 č.k. 4Cdo 211/2017 k danej problematike. Najvyšší súd SR v tomto uznesení konštatoval, že Európsky súdny dvor vo svojom rozsudku dňa 9.11.2016 vo veci Home Credit c/a Klára Bíroová, sp. zn. C 42/15 konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. b/ Smernice 2008/45 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok /bod 50 rozsudku). Čl. 10 ods. 2 písm. b/ stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku). Z čl. 10 ods. 2 písm. i/ a čl. 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne kedykoľvek počas doby trvania zmluvy s odovzdať mu výpis vo forme amortizácie tabuľky (bod 53 rozsudku), pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku). Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané

tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu to zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, zákon nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru uvedená. Táto konečná splatnosť spotrebiteľského úveru úzko súvisí aj s vyššie uvedenou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., a to s uvedením termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pretože termín poslednej splátky je v podstate aj dňom konečnej splatnosti úveru. Správne sa súd prvej inštancie vysporiadal aj s námietkou žalobkyne, že zmluva neobsahuje údaj o adrese veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti s poukazom na bod 12.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného, v zmysle ktorého adresa na podanie reklamácie a sťažnosti zo strany žalobkyne ako spotrebiteľa je totožná s adresou uvedenou na zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru v bode 1. Za nepreukázané možno považovať aj tvrdenie žalobkyne, že zmluvné dojednania, ktoré v zmysle vôle zmluvných strán tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, jej mali byť predložené až dodatočne, pričom nemali obsahovať jej podpis.

34. V odvolaní žalobkyňa ďalej uviedla, že v konaní poukázala na nesprávny výpočet hodnoty RPMN, nakoľko žalovaný do výpočtu hodnoty RPMN nezarátal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150 Eur, čím umelo znížil hodnotu RPMN z reálnej výšky 36,34 na 25,80 % a vychádzal tak z iluzórnej istiny vo výške 1 500 Eur, pričom túto skutočnosť vo vyjadrení nepoprel. Vytýkala tak súdu prvej inštancie, že sa jej námietkou o nesprávnom výpočte RPMN absolútne nezaoberal, a to aj napriek tomu, že absencia správne uvedenej hodnoty RPMN má za následok fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, pričom skutočnosť o znížení istiny úveru (na ktorú poukázala v žalobe) oprela o zmluvu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že istina úveru bola ponížená o poplatok za poskytnutie úveru, pričom žalovaný mal započítať do nákladov za poskytnutie úveru len úroky. Žalobkyňa mala za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevysporiadal s jej námietkami, týkajúcimi sa nesprávne uvedenej výšky RPMN, nakoľko sa nezaoberal nezapočítaním poplatku za poskytnutie úveru do RPMN a umelým znížením istiny úveru. RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) je súčet poplatkov, ktoré si banka alebo nebankovka vezme za poskytnutie úveru resp. požičanie peňazí. Do RPMN sa zahŕňajú jednorázové poplatky (napr. poplatok za poskytnutie pôžičky) a aj pravidelné poplatky, ktoré sa platia každý mesiac ku splátke pôžičky (napr. poplatok za vedenie účtu alebo poplatok za poistenie úver, atď.). V danom prípade poplatok za poskytnutie úveru je započítaný do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ uhradiť v súvislosti s poskytnutým úverom, čo vyplýva aj zo zmluvy, kde sa uvádza, že „celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť“ (t.j. úver a úroky za celú dobu čerpania úveru a poplatok

za poskytnutie úveru)". Možno prisvedčiť žalovanému, že ak v zmysle zákonnej definície je celkovou čiastkou (§ 2 písm. h/ zákona č. 129/2010 Z.z.) súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, potom je logické, že celkové náklady (§ 2 písm. g/) tvoria „úroky za celú dobu čerpania úveru a poplatok za poskytnutie úveru“. Žalobkyňa považovala odplatu za uzatvorenie Dohody o poskytnutí služieb za v absolútnom rozpore s dobrými mravmi. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa absolútne dôvodmi neplatnosti tejto dohody o poskytovaní služieb nezaoberal, pričom iba stroho prevzal tvrdenie žalovaného o dobrovoľnosti jej pristúpenia k dohode. Nezaoberal sa však jej tvrdením, že dohoda jej záujmom po materiálnej stránke neslúži, bez ohľadu na to, či uvedené služby využije, platí mesačný poplatok. V konaní tiež poukázala aj na skutočnosť, že výška odplaty za poskytnutie služieb je v rozpore s dobrými mravmi. Uviedla, že z ust. § 53 ods. 2 Obč. zák. jednoznačne vyplýva, že o individuálne dojednané ustanovenia zmluvy ide v prípade, ak tieto je možné v zmluve zmeniť. Súd prvej inštancie si tak podľa nej nesprávne vyložil ust. § 53 ods. 2 Obč. zák., ak pod pojem „ovplyvnil“ zahrnul aj možnosť vypovedať celú dohodu. V konaní žalobkyňa nespochybnila, že sa s dohodou oboznámila a uzavrela ju dobrovoľne. Uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb bolo individuálnym spôsobom dojednaná služieb pri poskytovaní úveru, na ktoré odkazuje i bod 14. zmluvných dojednaní, pričom v sekcii III označenej ako záverečné ustanovenie, dohoda obsahovala aj možnosť jej zrušenia, a to prostredníctvom dohody zmluvy strán alebo výpoveďou zo strany dlžníka. Toto právo si žalobkyňa ako dlžník vo vzťahu k žalovanému neuplatnila. S poukazom na článok I. bod 2 dohody v spojení s ustanovením § 53 ods. 2 OZ ani odvolací súd ju nepovažoval za neplatnú.

35. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.).